

88. sz. Egyezmény

a munkaerőpiaci szolgáltatás szervezetéről

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze San Franciscó-ban, és amely 1948. június 17-én harmincegyedik ülészakára ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy elfogad a munkaerőpiaci szolgáltatás szervezetéről szóló különböző javaslatokat, amely kérdés az ülészak napirendjének negyedik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1948. július 9-én, elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „A munkaerőpiaci szolgáltatásról szóló 1948. évi Egyezmény” néven idézhető:

1. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállama, amelyre vonatkozóan a jelen Egyezmény hatályban van, köteles ingyenes, nyilvános munkaerőpiaci szervezetet fenntartani, vagy annak fenntartását biztosítani.

2. A teljes foglalkoztatottság elérésére és fenntartására, valamint a produktív erőforrások fejlesztésére és használatára irányuló nemzeti program szerves részeként a munkaerőpiaci szervezet alapvető feladata a munkaerőpiac lehető legjobb megszervezésének biztosítása; ha szükséges, más érintett állami vagy magán szervezetekkel való együttműködés révén.

2. cikk

A munkaerőpiaci szervezet országos hatóság irányítása alatt álló munkaügyi hivatalok országos rendszeréből áll.

3. cikk

1. A rendszer helyi, valamint szükség esetén regionális hivatalok hálózatát foglalja magába. A meglévő irodák száma elegendő kell, hogy legyen az ország valamennyi földrajzi körzetének ellátásához, és elhelyezkedésük megfelelő kell, hogy legyen mind a munkaadók, mind a munkavállalók számára.

2. A hálózat szervezetét

(a) felül kell vizsgálni,

(i) ha a gazdasági tevékenység vagy az aktív népesség megoszlásában jelentős változás áll be, és

(ii) ha a kísérleti működési időszak alatt szerzett tapasztalatok értékelése szempontjából az illetékes hatóság a felülvizsgálatot kívánatosnak tartja;

(b) módosítani kell, ha a felülvizsgálat eredménye indokolja a módosítást.

4. cikk

1. Tanácsadó bizottságok révén megfelelő intézkedéseket kell tenni, hogy a munkaadók és a munkavállalók képviselőinek együttműködése a munkaerőpiaci szolgáltatás szervezetében, működésében és politikája kialakításában biztosított legyen.

2. Ezen intézkedéseknek rendelkezniük kell egy vagy több nemzeti tanácsadó bizottság és a szükségletektől függően regionális és helyi bizottságok felállításáról.

3. A bizottságokban részt vevő munkaadói és munkavállalói képviselőket a munkaadók és munkavállalók reprezentatív szervezeteivel folytatott konzultáció után, - feltéve, hogy ilyen szervezetek léteznek - egyenlő számban kell kinevezni.

5. cikk

A munkaerőpiaci szolgáltatás általános politikáját a munkavállalók betöltetlen állásokra való kiközvetítésének vonatkozásában a munkaadók és munkavállalók képviselőivel folytatott konzultáció után a 4. cikkben előírt tanácsadó bizottságok kötelesek kidolgozni.

6. cikk

A munkaerőpiaci szolgáltatást úgy kell megszervezni, hogy biztosítsa a hatékony munkaerő-felvételt és elhelyezést. E célból a szolgálat

(a) köteles segíteni a munkavállalókat a megfelelő álláshoz jutásban, a munkaadókat pedig a megfelelő munkavállalók felkutatásában, továbbá ezen belül, összhangban a nemzeti alapokon kidolgozott szabályokkal

(i) köteles nyilvántartani az álláskeresőket, feljegyezni szakmai képzettségüket, gyakorlatukat és kívánságaikat, velük felvételi beszélgetést folytatni, és ha szükséges, értékelni fizikai és szakmai képességeiket; továbbá a lehetőségek függvényében szakmai tanácsadáshoz, illetve szakképzési vagy átképzési lehetőséghez segíteni őket,

(ii) köteles pontos információt szerezni a munkáltatóktól az általuk a szolgálat felé jelentett megüresedett állásokról, valamint az általuk keresett munkavállalókkal szemben támasztott követelményekről,

(iii) köteles a megfelelő szaktudással és fizikai képességekkel rendelkező jelentkezőket a rendelkezésre álló állásokba kiközvetíteni,

(iv) az egyes munkaügyi kirendeltségek kötelesek a többi felé közvetíteni azon jelentkezőket és állásokat, melyeket nem tud megfelelően elhelyezni, illetve betölteni, illetve minden más esetben, ha a körülmények indokolják ezt az eljárást;

(b) köteles megfelelő intézkedéseket tenni

(i) a szakmai mobilitás megkönnyítésére a munkaerő-kínálat és a különböző foglalkozási ágakban jelentkező foglalkoztatási lehetőségek összehangolása érdekében,

- (ii) a földrajzi mobilitás megkönnyítésére a munkavállalók olyan területekre való vándorlásának támogatására érdekében, ahol megfelelőek a munkalehetőségek,
 - (iii) a munkavállalók egyik területről a másikra történő ideiglenes átcsoportosításának megkönnyítésére a munkaerő-kínálat vagy -kereslet ideiglenes helyi kielégítetlenségét megszüntető eszközként,
 - (iv) a munkavállalók egyik országból a másikba való vándorlásának megkönnyítésére, melyet adott esetben az érintett kormányok külön is jóváhagytak;
- (c) szükség szerint más hatóságokkal, munkáltatókkal és szakszervezetekkel együttműködve köteles a rendelkezésre álló legteljesebb körű adatokat beszerezni és elemezni a munkaerőpiac helyzetére, és annak valószínű alakulására vonatkozóan mind az ország általános munkaerőpiaci helyzete, mind pedig az egyes iparágak, foglalkozási ágak és területek tekintetében; továbbá köteles ezen adatokat rendszeresen és időben az érintett államigazgatási szervek, munkaadói és munkavállalói szervezetek, valamint a nyilvánosság tudomására hozni;
- (d) köteles együttműködni a munkanélküliségi biztosításnak és a segélyezésnek a jogosultakhoz való eljuttatásában, valamint a munkanélküliek helyzetének enyhítésére vonatkozó egyéb intézkedések ügyében; és
- (e) szükség esetén köteles segíteni más társadalmi és gazdasági tervezéssel foglalkozó állami és magánszervezetek munkáját a kedvező foglalkoztatási helyzet biztosítása érdekében.

7. cikk

Intézkedéseket kell tenni

- (a) a különböző munkaügyi hivatalokon belül a foglalkozási és ágazati specializáció, például a mezőgazdasági és bármely más tevékenység szerinti specializáció megkönnyítésére, amennyiben az ilyen specializáció hasznos lehet;
- (b) a jelentkezők különleges kategóriáinak, például a mozgássérültek, foglalkoztatásra vonatkozó igényének megfelelő kielégítésére.

8. cikk

A munkaerőpiaci szervezeten és a pályaválasztási tanácsadók keretén belül speciális intézkedéseket kell kezdeményezni és kidolgozni a fiatalok számára.

9. cikk

1. A munkaerőpiaci szervezet személyzetét olyan közszolgálatban foglalkoztatottakból kell összeállítani, akiknek a státusa és szolgálati feltételei biztosítják munkaviszonyuk állandóságát, függetlenek a kormányváltásoktól és a helytelen külső befolyásoktól.

2. Az egyes nemzeti jogalkotásban a közszolgálatba való felvételre előírt feltételek betartása mellett a munkaerőpiaci szervezet alkalmazottait kizárólag a feladat teljesítésére való alkalmasság figyelembevételével kell kiválasztani.

3. Az alkalmasságról való meggyőződés lehetséges módozatait az illetékes hatóság köteles meghatározni.

4. A munkaerőpiaci szervezet személyzetét megfelelően ki kell képezni feladataik ellátására.

10. cikk

A munkaerőpiaci szervezet, és szükség szerint más állami hatóságok, a munkavállalók és munkaadók szervezeteivel, valamint más érintett testületekkel együttműködve kötelesek megtenni minden lehetséges intézkedést a munkaerőpiaci szervezet lehetőségeinek teljes, önkéntes alapon történő kihasználásának támogatására mind a munkaadók, mind pedig a munkavállalók körében.

11. cikk

Az illetékes hatóságok kötelesek meghozni az összes szükséges intézkedést az állami munkaerőpiaci szolgáltatás és a non-profit alapon működő magán munkaközvetítő irodák közötti hatékony együttműködés biztosítására.

12. cikk

1. Ha valamely tagállam olyan nagy kiterjedésű területeket foglal magában, ahol az alacsony népsűrűség, vagy a fejlettség szintje miatt a jelen Egyezmény rendelkezései az illetékes hatóság megítélése szerint nem alkalmazhatók, a hatóság kizárhatja az Egyezmény alkalmazását az említett területekre, és pedig akár teljes körűen, akár olyan kivételekkel, amelyeket bizonyos vállalatokra vagy bizonyos foglalkozásokra indokoltnak tart.

2. Minden tagállam köteles a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának 22. cikke értelmében a jelen Egyezmény végrehajtásáról előterjesztendő elsőéves jelentésében megjelölni mindazokat a területeket, amelyekre nézve alkalmazni kívánja a jelen cikk rendelkezéseit. Azontúl egy tagállam sem veheti igénybe a jelen cikk rendelkezéseit más vidékekre nézve, mint amelyeket ily módon bejelentett.

3. Minden tagállam, amely a jelen cikk rendelkezéseit alkalmazza, köteles későbbi éves jelentéseiben megjelölni azokat a vidékeket, amelyekre nézve lemond arról a jogáról, hogy a szóban forgó rendelkezéseket igénybe vegye.

13. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának Módosító Okiratával 1946-ban módosított Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 35. cikkében szereplő területek vonatkozásában, az említett módosított cikk 4. és 5. bekezdésében szereplő területektől eltérő területek tekintetében, a Szervezet jelen Egyezményt ratifikáló tagállamai a ratifikálást követően a lehető leghamarabb juttassanak el a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához egy olyan nyilatkozatot, melyben megjelölik azokat

- (a) a területeket, melyek vonatkozásában vállalják, hogy az Egyezmény előírásai módosítás nélkül érvényesek;
- (b) a területeket, melyek vonatkozásában vállalják, hogy az Egyezmény előírásai módosításokkal, valamint a módosítás részleteivel érvényesek;

- (c) a területeket, melyek vonatkozásában az Egyezmény nem alkalmazható, és ezekben az esetekben ennek okait;
- (d) a területeket, melyek vonatkozásában fenntartják döntésüket.

2. A jelen cikk 1. bekezdésének (a) és (b) pontjában szereplő vállalások a ratifikálás szerves részének tekintendők, és a ratifikálás erejével bírnak.

3. Egy utólagos nyilatkozattal bármely tagállam, részben, vagy egészben, törölheti az eredeti nyilatkozatában tett, a jelen cikk 1. bekezdésének (b), (c) és (d) pontjaiból eredő bármely kikötést.

4. Bármely olyan időpontban, amikor a 17. cikk rendelkezéseivel összhangban az Egyezmény felmondható, bármely tagállam nyilatkozatot közölhet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója felé, melyben bármely szempontból módosíthatja bármely más korábbi nyilatkozat feltételeit, és közölheti érvényes álláspontját a különböző területek vonatkozásában.

14. cikk

1. Ahol a jelen Egyezmény tárgya bármely tengerentúli terület önkormányzati hatáskörébe tartozik, az adott terület nemzetközi kapcsolataiért felelős tagállam, a terület kormányzatával egyetértésben egy nyilatkozatot juttasson el a Nemzetközi Hivatal főigazgatójához, melyben a terület nevében elfogadja a jelen Egyezmény kötelezettségeit.

2. A jelen Egyezmény kötelezettségeit elfogadó nyilatkozat az alábbi módokon juttatható el a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet főigazgatójához:

- (a) a Szervezet két vagy több olyan tagállama által, egy terület vonatkozásában, mely fölött közös fennhatóságot gyakorolnak; vagy
- (b) bármely nemzetközi hatóság által bármely olyan terület vonatkozásában, melynek igazgatásáért az ENSZ Alapokmánya értelmében vagy más módon felelős.

3. A jelen cikk előző bekezdései értelmében a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójához eljuttatott nyilatkozatok tartalmazzák, hogy az Egyezmény előírásai az érintett területen módosítás nélkül vagy módosításokkal érvényesek; amennyiben a nyilatkozat szerint az Egyezmény előírásai módosításokkal lesznek érvényesek, azokat részletezni kell.

4. Az érintett tagállam, tagállamok vagy nemzetközi hatóság egy utólagos nyilatkozattal bármikor, egészében vagy részben, lemondhat bármely korábbi nyilatkozat szerinti módosításra vonatkozó jogáról.

5. Bármely olyan időpontban, amikor a 17. cikk előírásaival összhangban az Egyezmény felmondható, az érintett tagállam, tagállamok vagy nemzetközi hatóság eljuttathatnak a főigazgatóhoz egy olyan nyilatkozatot, mely bármely más vonatkozásban módosítja bármely más korábbi nyilatkozat feltételeit, és közölheti az Egyezmény alkalmazására vonatkozó érvényes álláspontját.

15. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

16. cikk

1. A jelen Egyezmény a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai közül csak azokra nézve kötelező, amelyeknek ratifikációit a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény azon időponttól számított tizenkét hónap múlva lép hatályba, amikor két tagállam részéről történt ratifikációt a főigazgató nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve tizenkét hónappal azután lép hatályba, hogy a tagállam ratifikációját nyilvántartásba vették.

17. cikk

1. A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatálybalépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

2. Az a tagállam, amely a jelen Egyezményt ratifikálta, és amely az előző bekezdésben említett tízéves időszak lejártá utáni egy éven belül nem él a jelen cikkben biztosított felmondási jogával, újabb tízéves időszakra kötelezettségben marad. Ezt követően minden tíz év elteltével mondhatja fel a jelen Egyezményt a jelen cikkben előírt feltételek szerint.

18. cikk

1. A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni a Szervezet tagállamai által vele közölt valamennyi ratifikálás, illetve felmondás nyilvántartásba vételéről.

2. A főigazgató a második ratifikáció nyilvántartásba vételéről küldött értesítésével egyidejűleg felhívja a Szervezet tagállamainak a figyelmét az Egyezmény hatálybalépésének időpontjára is.

19. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója az előző cikkek rendelkezéseivel összhangban nyilvántartásba vett ratifikációkat és felmondásokat az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 102. cikke értelmében, valamennyi részletükben nyilvántartásba vétel céljából megküldi az Egyesült Nemzetek főtitkárának.

20. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

21. cikk

1. Ha a Konferencia a jelen Egyezményt részben vagy egészében módosító új Egyezményt fogad el, akkor az új Egyezmény eltérő rendelkezése hiányában

- (a) az új módosító Egyezmény valamely tagállam által történő ratifikálása, tekintet nélkül a fenti 17. cikk rendelkezéseire, *ipso jure* magában foglalja a jelen Egyezmény azonnali felmondását, amennyiben és amikor az új módosító Egyezmény hatályba lép;
- (b) az új módosító Egyezmény hatálybalépésekor lezárul a jelen Egyezmény ratifikálásának lehetősége a tagállamok előtt.

2. A jelen Egyezmény jelenlegi formájában és tartalmával mindenképpen érvényben marad mindazon tagállamokra nézve, amelyek a jelen Egyezményt ratifikálták, de a módosító Egyezményt nem.

22. cikk

A jelen Egyezmény szövegének angol és francia változata egyaránt hiteles.